

krasno nit. Dolgo, dolgo sem se sukal, a še zmerom nisem čutil, da bi me vlekla kvišku. Slednjič sem se obrnil — in kaj vidim... Moje novo vlakno se ni gibalo v zraku, ni vihralo veselo po vetru... Ležalo je na tleh od grude do grude in se ni ganilo. Začel sem presti tretje... pa tudi s tem ni bilo drugače...

Medtem je leglo sonce na goré, somrak je padel v dolino — jaz pa sem stal onemogel na grudi in se od mraza tresel. Oziral sem se okoli sebe, kje sem pustil kosmati suknjič — a tega ni bilo več... Odnesel ga je veter.

Potem sem se premražen in nag opotekal vso noč do rana med grudami in ko je zjutraj vzhajalo sonce, sem razumel, da do njega ne more doleteti nihčè, kdor je storil greh...

In to je, kar me tako muči in boli. Lahko bi bil doletel do sonca, lahko bi bil pred božjim prestolom...

»Kakor Bog bi bil lahko...« Pajček je presunljivo zaihtel in se zvalil z lista azaleje v mojo dlan.

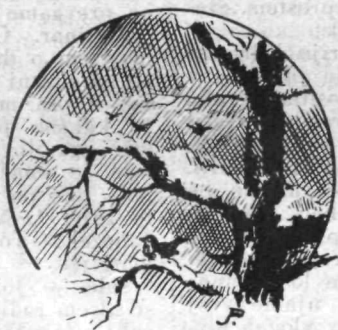
Toliko, veliko, da sem ga pri padcu še ujel...

Nič več se ni ganil in ko sem ga pogledal od blizu skozi povečalno steklo, sem videl, da mu je od žalosti počilo srce...

Dolgo sem zrl nanj, zamišljen... Pomoči mu ni biló več in — svétovati? — Kaj pomaga dober svèt tam, kjer je na veke svétovala gospa Zobata... Samo tega mi je bilo žal, da mu nisem mogel reči, naj se ne muči zaradi tega, ker se mu ni izpolnil njegov sèn in njegovo hrepenenje, ki mu je vzkipelo v mladosti, kajti z nečim takim mora biti plačana vsaka mladost — tudi človeška...

Nekaj časa sem ga še imel na dlani, potem pa sem ga položil na pisalno mizo in pokrtil z urnim steklom...

Še sedaj leži pod njim tiho in nepremično in počasi usiha... In vendar — kakšno srce je bilo v njem, kakšni sni in težnje so zorele v njem — in k čemu se je slednjič osmelil...

Slovstvo

Letošnji jubileji v naši književnosti. Leto 1936. je kar polno znamenitih obletnic v slovenskem slovstvu. Naj tu na kratko omenimo nekaj najvažnejših. Na prvo mesto je vsekakor treba postaviti stoletnico Prešernovega »Krsta pri Savici«, najlepše slovenske pesnitve, ki

je z njo naš največji pesnik Francè Prešeren zapel prelepo himno ljubezni, žrtvi, odpovedi in morda celó veri v onostransko življenje, ki bo srečnejše od zemeljskega. Podobi Črtomira in Bogomile ob prekrasnem slapu »Savica« živita v nas že polnih sto let in bosta živeli, dokler bo

slovenski narod častil Prešerna in ostal zvest Bogomilini žrtvi in Črtomirovemu spreobrnjenju. — Prvemu slovenskemu literarnemu epu se je pred sto leti pridružila tudi prva slovenska povest — Ciglerjeva »Sreča v nesreči«, ki je bila sicer še pod velikim vplivom nemške književnosti, a vendar kaže, da tudi slovenski jezik more služiti ne le za katekizme in molitvenike in povestice Krištofa Schmidta, temveč tudi leposlovni prozi nasploh. — Vsi naši časniki, revije, pa še šole in društva so obhajali v marcu stoletnico Stritarjevega rojstva. Stritarjevo ime pa ni znano le našim književnikom, temveč prav tako mladini. Saj je ta veliki pesnik, pisatelj in kritik tudi eden izmed naših najvestnejših vzgojiteljev književnega naraščaja in slovenske mladine sploh, saj se je v zadnjih letih svojega pisateljavanja posvetil le delu za naše najmlajše. Kdo od vas, moji čitatelji Vrta, še ni naletel v čitankah na Stritarjeve pesmice, povestice in igrice, kdo še ni čital njegovih Lešnikov, Jagod in zbirke Pod lipo? To so dela, ki so med prvimi v našem mladinskem slovstvu, zato se tudi naš mladinski list Vrtec toplo pridružuje praznovanju Stritarjevega stoletnega rojstnega jubileja. — Važno stoletnico obhaja letos tudi slovansko je-

zikoslovje: 1836 je namreč Jernej Kopitar izdal znamenit spomenik starocerkvenoslovanskega jezika, tkzv. Glagolita Clotianus, ki ga je tudi primerno obrazil. — Pa tudi slovenski književni jezik praznuje važno obletnico: letos potече devetdeset let, odkar pišemo Slovenci z gajico, ker je Janez Bleiweis 1846 v svoje Novice sprejel nov češko-hrvatski črkopis in opustil dotedanjo pisavo: bohoričico, ki je bila pri nas v rabi 300 let, od Trubarja do Prešerna. — Dalje obhajamo letos osemdesetletnico (1836) rojstva pesnika Antona Aškercja, ki ga gotovo poznajo čitatelji Vrta kot našega najboljšega pesnika balad in romanc. Tudi njegovo ime bo ostalo za vedno v našem slovstvu, saj so pesmi: Mejnik, Ponočna potnica, Brodnik, Mutec osojski, Godčeva balada, Stara pravda, Anka itd. pravi biseri v slovenskem pripovednem pesništvu. — Slovenski roman praznuje letos 70-letnico svojega rojstva (1866). Pred 70 leti je Josip Jurčič izdal prvi slovenski roman »Deseti brat«. — In še bomo letos praznovali 60-letnico Cankarjevega in Kettejevega rojstva, 30-letnico Gregorčičeve smrti in še ta ali oni jubilej, ki pa bomo o njih še posebej poročali. F. J.

Za dobro voljo

Lovec, vrabec in čebela.

Igra se v sobi ali tudi na prostem. Število igralcev znaša od 20—40.

Igralci, izvzemši treh, tvorijo krog tako, da se primejo za roke in jih drže v višini ramen. Med tremi prostimi igralci ima prvi vlogo lovca, drugi vrabca, tretji pa vlogo čebele. Vsi trije se postavijo zunaj kroga v enaki medsebojni razdalji.

Lovec zasleduje vrabca, čuvati se pa mora čebele; vrabec sledi čebeli, varovati se pa mora lovca; čebela pa preganja lovca, a se mora izogibati vrabca. Tako preganjajo drug drugega ter se love zunaj in znotraj kroga. Ko vsak ujame svoj plen, se odberó novi igralci v vlogah lovca, vrabca in čebele, in igra se nadaljuje. Igralci, ki tvorijo krog, ne smejo ovirati lovečih se pri teku.

Ta igra nauči igralce pazljivosti kakor tudi hitrih pomislov in nagle odločitve.

Lovci na berglah.

Kakih deset lovcev na berglah teka za jelenom, ki hodi peš. Lovci skušajo spraviti jelena v kot dvorišča ter se ga dotakniti z eno berglo, medtem ko morajo na drugi obdržati ravnotežje.

Jelen, katerega lovci ujamejo, postane lovec, oni igralec pa, ki je ujel jelena, pa prevzame vlogo jelena.

Ščetinar. Gospod učitelj pripoveduje učencem o domačih živalih, o njih koristi, prehrani i. dr. Ko je obdelal konja, kravo, psa, mačka, je vprašal, če poznajo še kakšno prav koristno žival. Da bi laže ugenili, je našteval: »Ima ščetinaste lase, je umazana, se valja po blatu in se poja tam po dvoriščni tla! med kokošmi in zajci... No, kdo že ve?« — Sosedov Janezek: »To je pa moj bratec, gospod učitelj!«

Sale. — Jožica: »Kako sem srečna, da se nisem rodila na Francoskem!« — Francek: »Zakaj?« — Jožica: »Ker ne znam niti besedice francoski.«

Betežen stari oče pravi svoji tudi betežni in bolehní vnukinji: »Slišiš, Jožica, če bova oba hkrati umrla, naj naju oba zagrebejo v isto jamo! Kar v isti rakvi lahko počivava.« — »O ne,« se oglasi Jožica, »tisto pa že ne, vi preveč smrčite!«

Oče: »Kako da je moja britev nenadoma tako otopela, da kar nič ne reže?« — Francek: »Ko sem včeraj z njo rezal trske, je bila še izvrstna!«

Kako so odkrili tatu. Pripovedujejo, da se je v nekem društvu zgodila tatvina.